ایران ورزشی

روزنامه ورزشی صبح ایران ■ صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی ■ مدیرمسئول: علی عالی ■ تلفن: ۱۴_۸۸۵۰۴۱۱۳ ■ نمابر: ۸۴۷۱۱۱۷۳ ■ سازمان آگهی ها: ۱۸۷۷_۸۸۵۰۱۳۰۰
_۸۸۷۴۶۵۸۳ ■ انتشارات: ۵و۸۸۵۴۸۸۹۲ ■ امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰_۸۸۵۲۱۹۵۴ ■ نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸/ صندوق پستی ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵ ■ چاپ: ایرانیان

@iranvarzeshii

یکشنبه ۱۵ فروردین ۱۴۰۰- شماره ۶۷۲۶

نظر خود را به این شماره پیامک کنید 13 12 45 3000

WWW.INN.IR

info@inn.ir

دیگر رسانه‌ها

شکوفایی پیرمردها در لیگ بیستم

در بیستمین دوره لیگ برتر، جوانانی نظیر مهدی قایدی، مهدی عبدی و... خوش درخشیدند اما چهره جوان خاصی معرفی نشد تا بستر نمایش درخشان برای بازیکنان باسن بیشتر فراهم شود و در ۴ باشگاه باسابقه، رکورد مسن‌ترین گلزن یا بازیکن تاریخ باشگاه شکسته شد.

پرسپولیس

بین بازیکنان مسن لیگ این دوره، آمادگی جلال حسینی بیش از هر بازیکنی جلب توجه کرد. این بازیکن رکورد مسن‌ترین بازیکن تاریخ پرسپولیس در لیگ برتر را که متعلق به نیلسون کوریابود را شکست و به نام خود کرد. این بازیکن که قبلاً مسن‌ترین گلزن تاریخ پرسپولیس بود با ۴ بار گلزنی در این دوره رکورد خود را بهتر کرد.

سپاهان اصفهان

سپاهان که در فصل گذشته از کمبود مهره با سابقه رنج می‌برد، محمدرضا خلعتبری یکی از بازیکنان قدیمی خود را به جمع تیم بازگرداند. خلعتبری با بازی برای سپاهان مسن‌ترین بازیکن تاریخ این باشگاه شد.

این بازیکن با گلزنی مقابل آلومینیوم اراک توانست مسن‌ترین گلزن سپاهان در تاریخ لیگ برتر نیز شود.

فولاد خوزستان

لوسیانو پریرا رکورددار بیشترین بازی بین بازیکنان خارجی تاریخ لیگ برتر است و بین بازیکنان خارجی بهترین آمار گلزنی را دارد.

این بازیکن در این فصل توانست رکورد مسن‌ترین بازیکن و گلزن فولاد در تاریخ لیگ برتر را بشکند.

صنعت نفت آبادان

رضا خالقی فر پس از ۸ دوره به صنعت نفت آبادان بازگشت و تا هفته هجدهم ۳ گل زده و یکی از بهترین فصول خود را پشت سر می‌گذارد و توانست مسن‌ترین گلزن صنعت نفت در تاریخ لیگ برتر شود. این رکورد قبلاً متعلق به لوسیانو پریرا بود.

رکوردشکنی در تیم‌های کم سابقه‌تر

بدون در نظر گرفتن دو تیم آلومینیوم اراک و مس رفسنجان که برای اولین بار در لیگ برتر حضور دارند، در بین تیم‌هایی که سابقه زیادی در لیگ برتر ندارند نیز رکوردهای سنی شکسته شد. حامد شیری مسن‌ترین گلزن و اکبر صادقی مسن‌ترین بازیکن نساجی شد. مهرداد بشاگردی در گل‌گهر و حبیب گردانی در ماشین‌سازی مسن‌ترین بازیکن تاریخ باشگاه شدند.

(این مطلب پیشتر در سایت فوتبال ۳۶۰ منتشر شده است)

عکس روز

باخت سنگین چلسی

چلسی اولین بازی بعد از تعطیلات را باخت. بد جوری هم باخت. به تیم ته جدولی هم باخت. ۵-۲ به وست بروموویچ. تو خل که همین چند روز پیش به عنوان بهترین مربی ماه مارس انتخاب شده بود، حالا اولین شکستش در چلسی را تجربه کرده. شکستی با اختلاف سه گل به تیم نوزدهم جدول. تیم او البته بازی را خوب شروع کرد اما اخراج تیاگو سیلوا در دقیقه ۲۹ باعث شد تا چلسی که با یک گل جلو بود از هم بپاشد و در نهایت ۵-۲ ببازد.

طنزیم

هومن جعفری

دنیای ورزش کجاست!

خبر آمده که روزنامه گازتادلو اسپورته به صد و بیست و پنجمین سالگرد تولد خود رسیده است. به تمام خبرناهاران، شیتیل بگیران، روزی نویسان، پول بگیران و دیگر دست‌اندرکاران این نشریه عزیز تبریک می‌گوییم. دنیای ورزش خودمان کجاست؟

❁

یکی از حسن‌های سال ۱۴۰۰ این بود که برادرمان سید جلال حسینی اعلام کرد که کرونای خفیف گرفته بود ولی موضوع خیلی مهم نبود! دمت گرم برادر! کرونای خفیف گرفتی؟ فدای سرت!

کسی کاری با شما ندارد. شفافیت یعنی همین! پیشنهاد می‌کنیم بابت همین شفافیت سه امتیاز تشویقی به پرسپولیس بدهند.

❁

خبر آمده آرش افشین با شهرداری آستارا فسخ کرده! یادش بخیر! یک زمانی برای آرش افشین نصف لیگ برتر ایران سر و دست می‌شکستند.

الان باید برود کجا ها بازی کند. ای فوتبال ایران! چه می‌آوری بر سر استعدادهایت!

امیرخان قلعه‌نویی فرموده‌اند: سپاهان من مثل لیورپول یورگن کلوپ شد! خیر قربان! شکسته نفسی ممنوع! این لیورپول جناب کلوپ است که افتخار این را پیدا کرده که شبیه سپاهان شما شود. شکسته نفسی بیش از حد خوب نیست امیرخان! دشمنان سوءاستفاده می‌کنند.

❁

شایان مصلح اعلام کرده که با محرم نوید کیا آرامش را تجربه می‌کند. سابقه حضور جناب مصلح در سپاهان طوری بوده که ایشان همیشه آرامش داشته و این مربیان سپاهان بوده‌اند که از دست ایشان آرامش نداشته‌اند! ببینیم این آرامش زمان نوید کیا، دو طرفه است؟!

❁

دنیای عجیبی است. داور سوتی می‌دهد. رونالدو عصبانی می‌شود و بازوبندش را زمین می‌زند. توپ جمع‌کن‌ها بازوبند را برمی‌دارند و آن را آنلاین می‌فروشند و پنجاه هزار یورو می‌فروشند تا خرج مراقبت‌های پزشکی کودکی تأمین شود. دنیای عجیبی است. خشم یک ستاره، زندگی یک کودک را نجات می‌دهد.

کاریکاتور

عمر ممانی

مقصد ارلینگ هالند در تابستان هم برای خودش داستانی شده. رایولا، مدیر برنامه‌های سرشناس او فعلا دوره افتاده و دارد با مدیران باشگاه‌های مطرح جلسه برگزار می‌کند. سیتی یکی از مشتریان بالقوه اوست اما با اعلام قیمت بالایش توسط دورتموند، گوارديولا فعلاً از این مبارزه دست کشیده.

در چنین روزی

۱۵ فروردین ۱۳۸۰

محمودی امتیازآورترین بازیکن سانتاکروچه

در دیدار تیم‌های والیبال آنسه ورونا و کودیه کو سانتاکروچه که با نتیجه ۳ بر ۲ به پایان رسید، «بهنام محمودی» و «سعید رضایی» بازی درخشانی ارائه دادند و بهترینهای تیم خود کودیه کو سانتا کروچه شناخته شدند.

در این دیدار که یکشنبه شب و در هفته بیست و نهم مسابقه‌های والیبال قهرمانی باشگاه‌های ایتالیا در گروه دوم دسته اول برگزار شد، تیم کودیه کو طی پنج ست و با امتیازهای ۲۲ بر ۲۵، ۲۵ بر ۲۵، ۲۱ بر ۲۵، ۲۰ بر ۲۵ و ۲۳ بر ۲۱ به پیروزی دست یافت.

تیم کودیه کو، این دیدار را با مجموع امتیازهای ۱۱۵ بر ۱۱۲ به سود خود پایان داد و محمودی با ۱۸ امتیاز کسب کرده، بهترین بازیکن تیم شناخته شد.

دیگر بازیکنان تیم کودیه کو و امتیازهای به دست آورده آنها چنین بود: رضایی ۱۵، جربی ۱۲، نوتی ۲، فرانچسکونی ۸، دانی ۱۵، پولی ۱، برتللی (بازیکن آزاد).

«ریکاردو پرورودی» مربی تیم کودیه کو سانتاکروچه در این دیدار، «الکساندر ودلر» بازیکن آلمانی و سومین بازیکن خارجی این تیم را در تمام مدت مسابقه روی نیمکت ذخیره نشاند.

تک به تک

میعاد نیک

علاج واقعه قبل از وقوع باید کرد

به عمل کار برآید

با آن نحوه اعطای میزبانی به کشورهای آسیایی و بایکوت کردن کامل فوتبال ایران در این مبحث، مشخص بود که هرگز تغییری در تصمیم کنفدراسیون فوتبال آسیا رخ نخواهد داد و شاید حتی این بدعت غلط به روال معمول هم تبدیل شود. قطعاً فوتبال مردان کشور و مسئولانی که در فدراسیون فوتبال نشسته‌اند، بهتر از ما می‌دانند که تصمیم سلب میزبانی از فوتبال ایران در نشست هیأت رئیسه AFC به تصویب رسیده و عملاً رئیس یا دبیرکل این نهاد از هیچ‌گونه حق قانونی برای وتوی این مصوبه نادرست برخوردار نیستند.

فدراسیون فوتبال ایران اگرچه می‌بایست به این تصمیم اعتراض می‌کرد و مراتب نارضایتی خود را به گوش شیخ سلمان و داتو ویندزورجان می‌رساند اما در پس این نامه‌نگاری‌ها و نشست‌های سیاسی-ورزشی هم معلوم بود که این قطار به سرمنزل مقصود نخواهد رسید و فوتبال ایران در سال ۱۴۰۰ از مهم‌ترین حق خود محروم خواهد ماند. درخواست برگزاری جلسه فوری از سوی شهاب‌الدین عزیزی‌خادم به رئیس AFC اگرچه با موافقت اولیه شیخ بحرینی مواجه شد اما باید درنظر داشت که شیخ سلمان این دیدار را تنها منوط به تحکیم روابط بینابینی دانسته و صحبت‌کردن پیرامون مسأله سلب میزبانی را برنمی‌تابد. شاید بهتر بود که رئیس جدید فدراسیون فوتبال در نخستین گام بین‌المللی ریاستش بر فوتبال کشور، از این فرصت استفاده می‌کرد تا این بدعت غلط تبدیل به رویه‌ای عادی نشود و البته که از تکرار اینگونه اتفاقات جلوگیری به‌عمل آید اما این نشست هرگز برگزار نشد تا هم مسأله میزبانی در شرایطی معلق باقی بماند و هم احتمال تکرار این سوءرفتار اگرچه تشدید نشود اما در همان وضعیت وجود داشته باشد.

دیپلماسی ورزشی در فوتبال تنها به‌معنای برگزاری نشست با وزیر امورخارجه و یا وزیر ورزش‌وجوانان نیست، مسأله دیپلماسی یعنی اینکه عالی‌ترین پُست مدیریتی فوتبال کشور به تشکیل روابطی حسنه با عالی‌ترین پُست مدیریتی فوتبال آسیا و جهان اقدام کند و در این راه برای کشور از هیچ هزینه‌ای ابایی نداشته باشد. دیپلماسی در واقع به‌معنای نشست صمیمانه با خارجی‌هاست، نه داخلی‌هایی که شاید در کار خودشان هم مانده باشند.

نفر به نفر

سامان موحدی راد

از توریست‌ها خیری نمی‌رسد

گزیده شدن هزار باره از یک سوراخ

عجب نیست که ما همچنان در ایران ۱۴۰۰ و در سال ۲۰۲۱ میلادی از این می‌نالیم و شکایت داریم که در مجامع بین‌المللی نماینده‌ای که به زبان انگلیسی مسلط باشد، نداریم؟ خنده یا گریه‌دار نیست که همچنان کرسی‌داران ما در کنفدراسیون فوتبال آسیا مشتی توریست هستند که از حضورشان در این مقام و منصب خیری به فوتبال ما نرسیده است؟ چطور است که سال‌ها تنها این انتقادات را بیان می‌کنیم و مسئولان هم می‌شنوند و همچنان در بریک پاشنه می‌چرخد؟ چقدر عجیب است که در این مملکت هنوز از دوستان به صندلی چسبیده کسی به ذهنش نرسیده حالا که سری به عرصه‌های بین‌المللی در فوتبال آسیا می‌زنیم، سر راهمان به یک کلاس زبان هم برویم شاید بد نباشد!

همه این‌ها را گفتم تا به مسأله مهم این روزهای فوتبال ایران برسم؛ سلب میزبانی از تیم‌های ایران چه در لیگ قهرمانان آسیا و چه در بازی‌های مقدماتی انتخابی جام جهانی. جایی که نمایندگان ما حتی در خاک عربستان هم باید به میدان بروند اما کنفدراسیون فوتبال آسیا هیچ ورزشگاهی در ایران را شایسته برگزاری این رقابت‌ها ندانسته. حتی تیم ملی فوتبال کشورمان هم باید بازی‌های حساسش را در بحرینی برگزار کند که سال‌هاست رفتارهای خصمانه‌ای را با ما در عرصه سیاسی در پیش گرفته است. خوراک البته برای شبکه‌های رسانه ملی و مصاحبه مدیران همیشه بر مدار دسیسه کشورهای عربی حوزه خلیج فارس علیه ما تهیه می‌شود اما کیست که نداند مقصر اصلی باختن در این میدان کسی جز خود ما نیست.

سؤال مهم برای خیلی از ما علاقه‌مندان به فوتبال این است که چطور کشوری که حتی نمی‌تواند میزبانی یکی از نمایندگانش در رقابت‌های آسیایی را تأمین کند، هر چهارسال یکبار نامزد میزبانی رقابت‌های جام ملت‌های آسیا می‌شود و برخی مدیران سابقش حتی از کمک به قطر برای برگزاری جام جهانی ۲۰۲۲ خبر می‌دهند. همه این امکانات که قرار نیست از آسمان در دامن شما بیفتد. حداقل باید در این روزها زیرساخت‌هایی داشته باشید که کنفدراسیون را راضی کند شما شایسته میزبانی هستید. اگر چنین نیست که حداقل روی کاغذ و با تصمیمات کنفدراسیون فوتبال آسیا چنین برمی‌آید، چرا هر چند سال یکبار چنین ماجراجویی‌ای را آغاز می‌کند؟ غیر از این است که این پزها تنها مصرف داخلی دارد و شما به دنبال ایجاد موج خبر در داخل کشور هستید تا چند صباحی بیشتر صندلی مدیریتی‌تان را حفظ کنید؟ چرا کرسی‌داران ایرانی در کنفدراسیون فوتبال آسیا تاکنون یکبار به ما توضیح نداده‌اند که برای احقاق حقوق فوتبالی ایران در آسیا چه کرده‌اند؟

مگر همین عربستان نیست که این روزها درگیر جنگ با یمن است و هفته‌ای یکبار خبر اصابت موشکی به خاکش مخابره می‌شود؟ پس چگونه است که نمایندگان عربستان توانایی دفاع از حقوق تیم‌های‌شان را دارند و می‌توانند ایرانی‌ها را به خاک عربستان بکشانند اما شرایط مشابهی برای تیم‌های ایرانی وجود ندارد؟ جواب البته ساده است. جایگاهی که با لابی و بدون تخصص به دست آمده و تنها جایی برای توریست-مدیرهای ایرانی است که طبیعتاً برشی هم ندارد و تاثیرگذار هم نیست!

پرونده

گزارش یک

سام ستارزاده

بدون کرسی، بدون حق

خیمه‌شب‌بازی بحرینی

سال‌هاست که در روابط بین‌المللی، بیش از هر عامل خارجی، از ناتوانی‌های داخلی لطمه می‌بینیم؛ گماشتن افرادی با حداقل دانش زبان انگلیسی در سمت نمایندگی ایران در کنفدراسیون فوتبال آسیا و کمیته‌های گوناگون AFC کوچک‌ترین این ضعف‌های داخلی است اما پس‌لرزه‌های این اشتباهات در دو سال اخیر منجر به ایجاد یک فاجعه نابخشودنی در عرصه بین‌المللی شده؛ محرومیت کشورمان از بدیهی‌ترین حق خود در جهان فوتبال، یعنی میزبانی.

یک هفته دیگر، فولاد اهواز، نماینده مادرپلی‌آف لیگ قهرمانان آسیا، دیدارش با العین را که باید در ورزشگاه اختصاصی خود انجام می‌داد، در شهری در عربستان برگزار خواهد کرد که فرودگاهش چند روز قبل مورد حمله قرار گرفته. نامه‌های باشگاه به AFC در این مورد نیز با مهر مردودی مواجه می‌شوند. نایب قهرمان فصل گذشته بازی‌ها نیز به‌جای تهران باید به زمین‌های کریکت شهر گوآ برود اما داستان میزبانی در مقدماتی جام جهانی ۲۰۲۲ کاملاً روی متفاوتی دارد. پذیرایی از بحرین، هنگ‌کنگ و عراق، حق ایرانی است که در دور رفت به خاک هر سه کشور سفر کرد.

اگر در لیگ قهرمانان آسیا، جالش‌های لجستیکی، حق پخش، بانکی و مالی مانع اعطای میزبانی به تهران، تبریز و خوزستان می‌شود و به دلایل مشابهی حتی سیگنال پخش دیدارها نیز به‌صورت قانونی به صداوسیما فروخته نمی‌شود، در دیدارهای مقدماتی جام جهانی، تمام سود حاصل از بازی‌ها از سوی فیفا به کشورهای میزبان تعلق گرفته است. کاملاً روشن است که دلایل AFC برای ترجیح بحرین به ایران، حتی اگر بخواهیم خوش‌بینانه نگاه کنیم و بگوییم به مسائل فرافوتبالی مربوط نمی‌شوند، در ردیف بهانه‌هایی که خود آنان برای سلب میزبانی از ما ذکر کرده‌اند، قرار نمی‌گیرند.

در فاجعه‌ای که برای فوتبال ایران رخ داده، رؤسای کنونی فدراسیون کمترین تقصیرات را بر گردن خود دارند. روی آوردن به راهکارهای دیپلماتیک، کمک طلبیدن از دستگاه دیپلماسی کشور و درخواست جلسه ملاقات با شیخ سلمان، تلاش‌هایی بود که کادر مدیریتی شهاب‌الدین عزیزی خادم ناچار به انجام‌شان در وضعیت قرمز بودند. عدم حضور شیخ سلمان و تغییر کاربری این جلسه به یک خیمه شب‌بازی بی‌محتوا، از نبت شوم AFC در اتخاذ تصمیمات اخیرش درباره فوتبال ایران پرده برداشت. با این وجود، می‌توان این ایراد را نیز به این کادر گرفت که چرا از مهلت ۲۱ روزه برای بردن شکایت خود به دادگاه حکمیت ورزشی (CAS) به آسانی چشم‌پوشی کردند؟

در اینکه چه اهدافی پشت سلب میزبانی کنفدراسیون فوتبال آسیا از ایران بوده به اندازه این حقیقت یقین وجود دارد که برنامه‌ریزی برای این سناریو از ماه‌ها قبل چیده شده، همانطور که هشدارهای محمد دادکان در زمستان ۹۸ نیز بر این حقیقت صحه می‌گذاشت اما اکنون زمان اندیشیدن به توجیه و بهانه‌ها برای اتفاقاتی که افتاده نیست؛ بلکه تنها زمان یافتن راهکاری برای احیای کرسی‌هایی است که باید در این مدت، با قدرت از حقوق حقه فوتبال ما حمایت می‌کردند. بدون تقویت جایگاه منصب‌های ایران در AFC، حتی اگر معضل میزبانی ما در آینده نزدیکی حل گردد نیز معضل‌ها و دسیسه‌ای خطرناکتر متعددی برای ما کمین خواهند کرد.

سوژه

مازیار گیلکان

میزبانی بحرین هرگز توجیهی برای ما نیست

از دست رفتن میزبانی ایران در بازی‌های راهیابی به جام جهانی در حالی که ایران باید در ۳ بازی از ۴ بازی میزبان می‌شد، تصمیمی بود که ای اف سی بدون نگاه به حقوق ایران گرفت و منجر به اعتراض اهالی فوتبال در ایران شد اما این میزبانی از دست رفته است و اگر فرض را بر بازنگشتن تصمیم ای اف سی بدانیم، تیم ملی باید فارغ از فرصت برباد رفته میزبانی‌اش، خود را برای جدال‌های سخت در بحرین آماده کند.

کشدار شدن بحث درباره اینکه چرا میزبانی از دست رفت هرگز نباید منجر به این شود که برای شکست احتمالی تیم ملی پیشاپیش توجیه پیدا کنیم و در ذهن خود خیال کنیم که حذف احتمالی در راه جام جهانی با توجه به اینکه میزبان بازی‌های خود نیستیم، فاجعه نیست. خیر. حتماً فاجعه است، چه میزبان باشیم و چه در بحرین و متمرکز بازی کنیم.

پیگیری این موضوع که چرا میزبانی به بحرین رسیده و چرا ایران از این فرصت محروم شده است، حتماً مسئولیت فدراسیون فوتبال و از منظری دیگر مسئولیت وزارت ورزش و جوانان است و فدراسیون باید با شناخت دلایل، بتواند برای آینده مسیرهای بهتری را طی کند تا در فدراسیون جدید، اشتباهات گذشته تکرار نشود اما این پیگیری مسئولیت مدیران فدراسیون است و نباید اثری در کار تیم ملی و مسئولیت‌های تیم ملی داشته باشد.

تیم ملی باید در هر وضعیتی مسلط بر امور خود باشد و بدون نگرانی به پیروزی‌هایی فکر کند که فوتبال ایران به شدت نیاز دارد؛ پیروزی‌هایی که ما را به جام جهانی قطر نزدیک می‌کند.

آسان نیست که بتوانیم در بحرین با خیال آسوده صعود کنیم اما این کار سخت از تیم ملی برمی‌آید، حتی در شرایطی که میزبانی را از چنگ‌مان درآورده باشند. پیشتر در اگان اسکوچیچ نیز بدون آنکه بهانه‌ها را ردیف کند، از قدرت تیمش و از صعود حرف زده بود و او می‌دانست که به رغم تمام سختی‌ها، تنها راه برای نجات فوتبال ایران از رخوتی ۴ ساله، صعود به جام جهانی است.

اینکه در روابط فدراسیون فوتبال ایران و ای اف سی چه خواهد گذشت و نتیجه مذاکرات و موضع‌گیری‌ها چیست، نباید تیم ملی را دچار دغدغه کند. حساب تیم ملی و پرونده صعود به جام جهانی جدا از مباحث مدیریت در فدراسیون فوتبال است.